

MAŞUK

Roman

Gülhan Genç

SOKAK KİTAPLARI

11111

*Aşık isen maşuğa ey şemsi ger
Maşukun sırrını pinhan eylegil
Şemsi*

SIR

“Bir yolu olmalı bu ormandan çıkmanın!” diyorum alçak bir sesle kendime. Sanki ilk kez duyuyormuşum gibi, sesim tuhaf geliyor kulaklarıma. Neden ormanda olduğumu dahi bilmiyorken, bu patika yolda durmuş ne tarafa doğru yürümem gerektiğini kestirmeye çalışıyor oluşumu bir hayli garipsiyorum. Fakat bir yılan gibi akıp kayboluyor gariplik hali aynı hızla düşüncelerimin arasından. Görünen o ki; ilkel benliğim önceliği, bu ormandan çıkmaya vermiş.

Zihnimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, bir cevabı yok bu ormana nasıl geldiğimin ve neden burada olduğumun! En son hatırladığım, herkese “iyi geceler!” dileyip odama çıktığım. Sonrası... Sonrası bu ormanda açtım gözlerimi ve kendimi ay ışığında, patika bir yolda yürürken buldum. Etrafım sık ve büyük ağaçlarla çevrili. Yol boyu her iki yanda çalılıklar devam ediyor. Üzerimde, yatmadan önce giyindiğim gülkurusu saten pijamalarım var, ayaklarım ise çıplak. Hem üzerimde sadece pijamalarımın oluşu hem de gecenin ayazı nedeniyle ve en çok da korktuğum için içim titriyor, çok üşüyorum. Bütün vücuduma garip bir uyuşukluk hâkim, düşüncelerimi bir türlü toparlayamıyorum. Yine de mantık yürütmeye çalışıyorum elimden geldiğince. Aklıma ilk gelen fidye için kaçırılmış olduğum. Fakat onca insanın arasından, kimselere yakalanmadan nasıl çıkarmış olabilirler ki beni? Üstelik getirip neden ormana bıraksınlar? Bu durum çok saçma... Yaralı mıyım yoksa diye vücudumu yokluyorum, acıyan ya da kanayan bir yerim yok. Uykumda yürüyüp buralara kadar geldim desem, eve en yakın orman en az yirmi beş km uzaklıktaki piknik alanı. O kadar yolu uykuda yürümüş olmam mümkün değil ve bildiğim kadarıyla uykumda yürüme alışkanlığım da yok! Uzaklardan tanımlayamadığım hayvan sesleri geliyor. Çalılıkların arasında bir şeyler dolaşiyor. Korkuyorum! Korkudan, dişlerim ayazda kalmışım gibi birbirine çarpıyor. Ellerimle çenemi tutup, titremesine engel olmak istiyorum. Öyle soğuk ki tenim, buz gibiyim... “Ancak ölümler bu kadar soğuk olur!” diye bir düşünce geçiyor hızla aklımdan, ürperiyorum. Sonra “Ölsem bu kadar korkmazdım ki! Korkuyorsam ölmemişimdir!” diye düşünüyorum. “Yok, yok ölmemişimdir! Uykuda ölmek için henüz çok gencim!” Etrafıma daha dikkatlice bakınca; sanki bu anı daha önce yaşadım gibime

geliyor. "Dejavu!" diyorum bir ipucu olacakmış gibi. Fakat hissettiğim şey dejavu bile olsa neden ormanda olduğumu açıklamıyor. Hafızasını yitirmiş biri gibiyim... Belki de gerçekten bir hafıza kaybı yaşıyorumdur! Kim bilir?

Bir kez daha "Bir yolu olmalı bu ormandan kurtulmanın!" diye geçiriyorum içimden. "Kimse yok mu?" diye bağırarak istiyorum, fakat sesim çıkmıyor. Çaresizce yürümeye devam ediyorum. Nihayet yolun ilerisinde bir gölge belirliyor. Bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Gelen dost mu düşman mı, tahmin etmek çok zor! "Ya beni kaçıran kişiye?" diye düşünmeden edemiyorum. Bir panik kaplıyor içimi. Bir kez daha korkuyla titriyorum. Önce "Acaba saklansam mı?" diye düşünürken, "Ne olacaksa olsun, belki en azından neden burada olduğumu öğrenirim!" diye bana doğru gelen gölgeyi beklemeye karar veriyorum. Siluet yaklaştıkça babama dönüşüyor. Elinde bir şey tutuyor. Koşup sarılmak istiyorum ama kaskatı kesilen vücudum hareket etmeme müsaade etmiyor. Sesimin çıktığı kadar bağırarak; "Baba neden buradayız? Neler oluyor?" diye peşi peşine sorular soruyorum. Babam ise, hüzünle gözlerime bakıyor ve sadece elinde tuttuğu şeyi -tam olarak küçük bir sandık- bana doğru uzatıyor. "Nedir bu?" diye soruyorum babama sandığı ellerinden alırken. "Aradığın cevaplar!" diyor sözü hiç uzatmadan. Neden böyle soğuk ve ruhsuz davrandığına bir anlam veremiyorum.

Sandığın anahtarını çevirince önce hafif sonra yoğun bir şekilde parlıyor. Öyle kuvvetli bir ışık yayıyor ki, gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Ellerimi gözlerime siper ederek bakmaya çalışsam da başaramıyorum. Yavaş yavaş ışığın şiddeti azalırken; gözlerimi açmaya çalışıyorum ve babamın gitmiş olduğunu fark ediyorum. "Allah'ım!" diyorum "Nasıl bir şeyin ortasındayım?" Bütün düşünme yetilerimi zorlasam da mantıklı bir cevap aklıma gelmiyor. Ve garip bir şekilde; babamı aramanın boşuna bir uğraş olduğunun da bilincindeyim.

Korkularımı ve neden bu ormanda olduğumu boş verip; sandığın başına oturuyorum. Yavaşça anahtarı çevirip kapağını aralıyorum. Bu kez sadece içini rahatça görebileceğim kadar solgun bir ışık yayılıyor. İçinde; fotoğraflar, günlükler, kurutulmuş çiçekler ve renkli zarflarda mektuplar var. "Anılar sandığı bu!" diyorum. Fotoğraflar; iki kadına ait. Kadınları bir yerlerden tanıyacağım ama nereden, çıkaramıyorum? Birden resimlerdeki kadınlar büyülü bir şekilde canlanıp benimle konuşmaya başlıyorlar. İkisi birden "Hadi kızım bizimle gel! Kurtul bu ormandan!" diyorlar. Gayri ihtiyari; "Anne!" sözü dökülüyor dudaklarımdan. İçimi sıcak bir sevgi kaplıyor. Huzur ılık ılık bedenime doluyor. İlk defa korkmuyorum ve ellerimi uzatıyorum. Gözlerimi kapatıp o resimlerin içinde kaybolmak istiyorum. Derin derin anne kokusu çekiyorum içime. Doya doya sarılmak, içimdeki anne özlemini dindirmek istiyorum. Sarılmak

için gözlerimi açtığımda bir kez daha fark ediyorum ki bu kocaman ormanda tek başınayım. Ne önümde sandık ne elimde resimler var.

“Bu bir kâbus!” diyorum kendime. “Sabret! Uyandığında her şey bitecek!” Uyanmak istiyorum, uyanmaya çalışıyorum, olmuyor... Hani rüyada olduğunu anladığın an uyanma zamanı yakın derdi uzmanlar? Peki, ben neden uyanamıyorum? Aklım karışıyor. “Ya bilim kurgu filmlerindeki gibi asıl uyanıklığım şimdi ise! Ya bunlar gerçekse!” diye düşünceler geçiyor aklımdan. Derin derin soluk alıp veriyorum. Sabah olsa, güneş doğsa, kurtulacağım... Sadece bir adım bu kâbustan ve bu ormandan çıkmak için... Ama olmuyor. İçimi sonsuz bir umutsuzluk kaplıyor. Umutsuzluğum çoğaldıkça ormandaki her şey daha da devleşiyor, büyüyor. Her bir siluet bir canavara dönüşüyor. Ağaçlar aniden yapraklarını dökmeye başlıyor. Etrafımdaki otlar solup, kuruyorlar. Ormanın sesleri kesiliyor. Sağır edici bir sessizlik kaplıyor bütün ormanı. Koca dünyada yalnız kalmışım gibi hissediyorum. O zaman farkına varıyorum; aslında ben ölümüm ve etrafımdaki her şeye ölüm bulaştırıyorum! Yavaşça olduğum yere uzanıp dizlerimi karnıma çekiyorum. İçli içli ağlamaya başlıyorum. Yanaklarım ıslanıyor. Yanaklarımdan yaşlar süzüldükçe öyle çok, öyle çok ağlamak geliyor ki içimden hıçkıra hıçkıra, bağıra bağıra ağlıyorum. Kan ter içinde kendi ağlama sesime uyanıyorum...

&

Sizin hiç mütemadiyen gördüğünüz bir kâbusunuz oldu mu? Benim oldu! Hem de on sekizinci yaş günümde doğum günü hediyesi olarak verildi babam tarafından! Son altı aydır bu ve buna benzer kâbuslar görüyorum. Daha doğrusu benimle ilgili büyük sırrı öğrendikten sonra görmeye başladım, mekânlarının farklı ama içinde sürekli bir sandığın bulunduğu kâbusları...

&

Bütün çocukların annelerinden yüzlerce kez dinlediği doğum hikâyeleri vardır. Ama benim anlatıcım babam oldu. Söylediğine göre, annem beni doğururken ölmüş. Takdiri ilahi demek, elinizden hiç bir şeyin gelmediği zamanlarda, kötü de olsa tek teselli olsa gerek. Ben büyüdükçe, kalbim annemin sevgisiyle ama aklım anneme dair cevapların yetersiz kaldığı sorularla dolup taşı. Evet, sorduğum sorulara babamın her zaman bir cevabı vardı. Ama yedi yaşında aldığım cevaplar, on sekiz yaşına girerken mantıksız gelmeye başlamıştı. Aile fertlerinin de annem konusundaki ketumluğu daha da çok şüphe etmeme ve daha da çok araştırmama sebep oluyordu. Ben babamı sorularla bunalttıkça, babam; “Bir gün annenle ilgili kafana takılan her şeyi sana anlatacağım. Ama şimdi değil. Zamanı var!” diyordu. Gerisi ise sonsuz bir suskunluktu...

işte bu yüzden bir süredir en yakın arkadaşım Yasemin'le bile paylaşmadığım, bazı teorilerim var. Cevapsız kalan sorularım ve benden saklanan o sır yüzünden annemin ölmüş olduğuna inanmıyorum mesela. Öldü masalıyla ve boş bir mezarla beni kandırdıkları fikri, gittikçe daha güçlü bir şekilde içimde kök salıyor. Belki aptalca bir umut, belki de izlediğim Türk filmlerinin etkisi, onun bir iftiraya kurban gittiğini, babamın da onlara inanıp annemi evden kovduğunu düşünüyorum. Yoksa bir adam sonsuz bir aşkla sevdiği kadının her detayını biricik yavrusuna anlatmaktan neden bu kadar kaçınınsın ki! Durum böyle olunca annem çıkıp gelmedikçe gerçekleri bilmem de mümkün görünmüyordu...

Her şeye rağmen bana anlatılanlar doğruysa ve annem beni gerçekten doğururken öldüyse onun ölüm gününde doğmuş olduğum için kendimden nefret ediyorum ve öğrendiğim günden beri doğum günümü kutlamıyorum. Fakat babam, günlerce bu yıla özel bir istisna yapıp kutlamam gerektiğini söyleyip durdu. "Sebeplerini biliyorum ve kararına saygı duyuyorum güzel kızım. Ancak on sekizine basıp reşitliğe adım atmak çok özeldir. Tekrarı ya da benzeri yok. İşte bu yüzden bu seferlik kendine kutlamak için müsaade et. Sonra "keşke kutlasaydım" diye pişman olmanı istemiyorum." dedi. "Haklıdır belki de!" diye ve de en çok babamın üzülmelerini istemediğim için "Tamam!" dedim benim için evde verilecek partiye...

Peki, reşit olmak neydi? Bir günde ne değişecekti? Teorik olarak; beni ilgilendiren kararlarda ilk ve son sözün artık bana ait olduğu, rızam yoksa herhangi bir şeyi yapmaya zorlanamayacağım ve kanunlar önünde artık anne-baba vesayetinde olmadığım manasına geliyordu. Ama dedim ya, teorik olarak... Yine de mucize gibi bir şey bir gecede yetişkin statüsüne geçmek. Biraz korkutucu, çoğunlukla da şaşkınca... Babamın tarifiyle ilk yetişkinlik halleri, ilk kez araba kullanmaya benziyormuş. Pişman olmamak için çok dikkat etmek gerekiyormuş.

Babam mutlu olsun diye kabul ettiğim bu yaş günü partisi, en son misafirin de gitmesiyle nihayet bitmişti. İzin isteyip odama çıktım. Çok geçmeden babam küçük bir sandıkla odama geldi. "İşte!" dedi sandığı bana uzatırken. "Doğum günü hediyen." Şaşırmıştım! Çünkü parti esnasında, şans getirmesi için yusufçuk figürlü bir kolyeyi kendi elleriyle boynuma takmıştı. "Nedir bu?" der gibi yüzüne baktım. Gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. "Uzun zamandır kafana takılan bazı sorular olduğunu ve bunlara cevaplar aradığını biliyorum. Öğrenmek istediğin şeyler işte bu sandığın içinde. Daha önce anlaman zordu. Bu yüzden anlatamadım sana. Ama şimdi öğrenme vaktin geldi. Bu biraz da annenin isteğiydi. Cevaplar burada, bu sandığın içinde. Ama yine de sormak istediğin şeyler olursa odamda olacağım. Doğum günün

kutlu olsun meleğim.” dedi. Alnıma sevgi dolu bir öpücük kondurup, yüzünden o hiç eksilmeyen kederiyle odamdan çıkıp gitti.

Elimde sırlarla dolu bir sandıkla; odamın ortasında öylece kalakalmıştım. Kısa bir şaşkınlıktan sonra; son anda bir şey olacak da, ben yine bu gizemi öğrenemeyecekmişim gibi sıkı sıkıya sarıldım sandığa. Ellerim titriyor, nefes almakta zorlanıyordum. Sandık, işinin ehli usta birinin elinden çıktığı belliydi. Desenler karmakarışık bir ruh halini yansıtıyordu. Sedef kakmalı bir kalp sandığın tam ortasında yer alıyordu. Duygu değişimleri sanki iç içe geçmişti. Hüzün, mutluluk, acı ve kayıplar canlandı gözümde. Hiç tanımadığım insanların hayat öyküleri sıralanmıştı sanki. Gözlerimi figürlerden zorla da olsa ayırıp gümüş anahtarını çevirdim. Kapağını açtığımda duyduğum lavanta ve gül kokusu kalbimin daha da hızlı atmasına sebep oldu. Bir kadının inceliğine ve onun ruhunun derinliklerine sahipti sanki. İçinde; resim albümleri, pembeli mavili zarflarda mektuplar, şiir yazılı kartlar, kurutulmuş çiçekler ve iki adet günlük duruyordu. Nereden, hangisinden başlayacağımı bilmiyordum! Öğreneceklerim hayatımı nasıl etkileyecekti, bilmiyordum! Sonrasında kendimi nasıl hissedecektim onu da bilmiyordum! Kafamın içinde milyonlarca soru savaşı halindeydi.

Derin bir nefes aldım; yere oturdum ve sandığın içindekileri teker teker çıkarmaya başladım. İki ayrı fotoğraf albümünde iki ayrı kadın vardı. Birisi babamın yatak odasındaki duvarın yarısını kaplayan ve annem bildiğim kadındı. Ve diğer kadın; hamilelik fotoğrafları hep bu kadına aitti. İki ayrı günlükte ise; birisinin üzerinde “YAVRUM’A” diğerinin üzerinde ise “KIZIM’A” diye yazıyordu. Mevlana; “Sus artık yeter! Sır perdelerini pek o kadar da yırtma. Çünkü bize, kırıkları sarıp onarmak, sırları örtmek yaraşır.” der. Okudukça ve her şey gözümün önünden bir su berraklığında aktıkça, anladım ki bu sır benim tahmin edebildiğimden de büyüktü. Ve bunları anlatmak için babamın neden on sekiz yaşına kadar beklediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Onca Türk Filminden sonra her türlü senaryoyu düşündüğümü sanırdım. Yanılmışım... Evlatlık değildim, babamın öz be öz kızıydım. Birilerinden veya bir yerlerden kaçırılmamıştım. Annem yanlış bir anlama sonucu evden kovulmamıştı. Ve kavuşma ihtimalimiz de yoktu. İki biyolojik annem vardı ve ben buna rağmen nasıl bir kaderdi ki annesizdim...

Kafanız karıştı biliyorum. Aynı anda iki biyolojik anneye sahip olmanın mümkün olmadığını söyleyeceksiniz. Haklısınız! Ben de bu sırrı öğreninceye kadar sizin gibi düşünür ve bu düşüncede de ısrarcı olurdum. Ama şimdi böyle bir şeyin mümkün olabileceğini biliyorum. Bu; annem Devrim ile annem Elif’in, birbirlerini hiç tanımamış ama farklı zamanlarda ortak

kaderi paylaşmış iki kadının hikâyesi. Ve tabi iki anneye rağmen annesiz kalan asıl özne bana; yani Devrim Elif Türkođlu'na... Hepimizin kaderi zamanın fay hatlarında buluşmuş; ölüm denen büyük deprem olmuş, sonra hepimizin kaderi ayrı ayrı yeniden yazılmıştı... İşte bizim hikâyemiz böyle başladı; küçük bir sandığın içinde saklanan sırlarla...

